

[Lone Dybkjær]

le lande, nogle regioner, må gå foran. Det er faktisk vores målsætning. Jeg synes ikke, vi kan konkurrere på lavtlønninger, for det tror jeg ikke vi kan hævde os på.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Det er hr. Flemming Hansens bemærkning om iværksættere, der kalder mig herop. Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage det ind i debatten, for vi skal jo have debatten om iværksættere på torsdag, hvor vi har førstebehandling af de to forslag om udviklingselskaber, men når hr. Flemming Hansen står heroppe og forklarer, at der slet ikke er noget problem, er jeg nødt til at imødegå det, for det kan ikke stå alene.

Det er rigtigt, at den gennemsnitlige virksomhedsstørrelse i Danmark er lille. Det skyldes bl.a., at vi mangler virksomheder i den anden ende – vi har meget få store virksomheder. Men når vi ser på de små virksomheder, er iværksætterraten i Danmark under halvdelen af den tyske, og det er for dårligt. Det er en dynamik, vi går glip af, det er arbejdspladser, vi går glip af. Derfor skal dette Ting tage dette problem alvorligt. Det håber jeg også man vil gøre, når vi skal behandle de to forslag, der kommer til første behandling på torsdag.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Til hr. Rahbæk Møller og delvis fru Lone Dybkjær: Jeg sagde ikke, at det ikke var noget problem. Jeg stillede spørgsmål vedrørende problemets omfang. Det, som jeg synes vi skal gøre, er i hvert fald at koble problemet sammen med de offentlige tilskud, vi giver til iværksættere.

Hvis vi tager en enkelt branche, som specielt er ministerens interessesfære, nemlig hotel- og restaurationsvirksomhed, så er vi i dag i den situation, at 30 pct. af dem, der modtager iværksætterstøtte, etablerer en restaurationsvirksomhed. Det synes jeg er meget betænkeligt. Og 10 pct. af hele dette erhverv drives i dag af folk, som får iværksætterstøtte.

Problemet er samspillet imellem nogle offentlige ydelser til bestemte brancher – eller til alle brancher. Det er hele spørgsmålet om, hvor stort tilskuddet skal være, og hvor mange

virksomheder vi har brug for. Jeg ved ikke, om vi skal have 230.000 virksomheder, som vi har i Danmark i dag, eller 400.000 virksomheder.

En af vores styrker er, at vi har mange små virksomheder. Men det er jo også en svaghed, at vi har meget få store. Men jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at der meget gerne må blive en offentlig og åben debat om problemet. Jeg har altså koblet det sammen med de mange offentlige ydelser, der er i denne forbindelse. Hvis vi derudover giver et tilskud på 65 kr. i timen til hjemmeservice og giver 65.000 kr. for at åbne hjemmevirksomheden, er vi ude i et dobbeltspil, som er meget, meget vanskeligt at gennemskue. Jeg kan i hvert fald ikke gennemskue det, men jeg tager det gerne op til debat her.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg mener, det er ca. 10.000 virksomheder, der bliver startet op hvert år, og ca. 10.000, der går ned hvert år. Derimellem er der selvfølgelig en meget stor del, der får iværksætterydelse.

Men der er da heldigvis også en del, som blot etablerer sig, og det er som regel dem, der klarer sig, for de har velovervejede grunde til at starte, og de har fundet ud af, hvordan man gør det uden at skulle have offentligt tilskud. Og dem kan vi alle sammen være taknemmelige for.

Men der er et meget større antal nyetablerede end bare dem, der får iværksætterydelse. Heldigvis.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Det er sådan set en lille ordleg, jeg vil ind på nu. Jeg er nemlig bange for, at vi ligesom har ødelagt ordet iværksætter og hele iværksætterbegrebet.

Vi kommer til at lede efter et andet ord, for der er jo iværksættere med forskellige kvalifikationer. De iværksættere, som vi løber ind i i forbindelse med det, som hr. Flemming Hansen omtalte om antallet af åbning af – hyppigst – restauranter, og damefrisører, som åbner en forretning på den modsatte side af den gade, hvor de har været ansat, og elinstallatører og hele det cirkus, vi har, giver en konkurrenceforvridning, en uomvistelig konkurrencefor-